

Virš Afrikos lygumų patekėjo

žėrinti saulė ir pirmieji ryto spinduliai nušvietė didingą

reginį. Per plačią Tauriąją šalį didžiulėmis kaimenėmis lėtai traukė nesibaigianti žvėrių vora. Visi – nuo didelio dramblio iki mažiausio skruzdėliuko – skubėjo prie Tauriosios uolos pasveikinti karaliaus Mufasos naujagimio sūnaus.

Ant Tauriosios uolos išdidžiai stovėjo laimingas karalius Mufasa ir karalienė Sarabė.

Kai susirinkę žvėrys nutilo, prie karaliaus ir karalienės prisiartino senasis žynys Rafikis, paėmė mažąjį liūtuką ir jį aukštai iškėlė. Kaip tik tuo metu iš už debesų išlindo saulė ir nušvietė mažąjį sosto paveldėtoją.

Išvydę naujagimį apačioje esantys gyvūnai pagarbiai nutilo.
Vienas po kito jie nusilenkė Simbai, princui, kuris vieną dieną
taps jų karaliumi.

Tačiau Simbos gimimu džiaugėsi ne visi.

